

KÜLÖNFÉLÉK

helyezése; a meglevő utaknak befásítása és jókarban tartása és a Tettye rendezésének megkezdése.

*A Mecsek-Egyesület pénztári kimutatása az 1895-ik évről:*

B e v é t e l:	
Készpénz az 1894-ik évről	177 frt 10 kr.
Hátralékból befolyt	39 „ 99 „
1895-iki tagdíjakból befolyt	919 „ — „
Adakozás	5 „ — „
Pécsi takarékpénztár adománya	50 „ — „
Tökek 1895-iki kamatai	5 „ — „
Összesen	1196 frt 10 kr.

K i a d á s:	
Festő- és mázoló munkák	47 frt 10 kr.
Szlapák R. vállalkozónak	40 „ 85 „
Ács munkák és kőlépcsők a Tettyén	76 „ 18 „
Növényesemeték, magvak, kertészeszközök	29 „ 50 „
Bádogos-számla	33 „ 49 „
Szolgák és munkásoknak	286 „ 54 „
Kalauz szerkesztőjének tiszteletdíja	150 „ — „
Útjelzések, festékek stb	70 „ 05 „
Posta, titkári kiadások	61 „ 76 „
Rihmer, Rech, Wolheim számlái	19 „ — „
Tagsági és biztosítási díjak	28 „ — „
Nyomdászámbla (évi jelentés stb.)	91 „ 40 „
Kilátótorony a Zengőn	62 „ 10 „
Készpénzgegyenleg	200 „ 13 „
Összesen	1196 frt 10 kr.

*Stern Károly, pénztáros.*

A számadást helyesnek találta a számvizsgáló bizottság:

*Koharits N. János.*

*Szigriszt Lajos.*

*Fekete Mihály.*

K Ü L Ö N F É L É K.

Vegyesek.

Báró Vay Elemért, a Borsodi Bükk-Osztály elnökét és megalapítóját őfelsége Borsodvármegye főispánjává nevezte ki. A midőn e kinevezést örömmel jegyezzük fel, azon reményünknek adunk kifejezést, hogy t. tagtársunk új működése körében még hathatósabban fogja támogatni ügyünket és alkalmats módot fog találni arra is, hogy az általa kedvelt turistaságot továbbra is gyakorolhassa.

A Magas-Tátra és a Gömöri barlangvidék látogatottsága. Dr. Posewitz Tivardának a Karp-Post-ban közölt össze-

állítására szerint, az idegenek forgalma a Magas-Tátrában és a Gömöri barlangvidéken az 1893—1894-ik években a következő volt. A téli hónapokban rendszeren megforduló utasok számának levonása után a nyári hónapokban a következő állomásokon megfordult:

	1893-ban 1894-ben	
a Csorbai állomáson	2269	3990 utas
a Lucsivna fürdői állomáson	2277	1000 „
a Poprádi állomáson	9470	20,299 „

összesen tehát 14,016 25,289 utas,

melyeket tehát idegen turistáknak lehet tekinteni. A Poprádi állomás forgal-

mának hirtelen emelkedése jórészt a Tátra—Lomniczi löversenyek látogatottságára vezethető vissza.

Pontosabbak és megbízhatóbbak a következő, a *barlangok látogatottságát* kiütető kimutatások:

	A látogatók voltak Országok szerint		Dobsinai jégbarlang		Aggteleki barlang	
	1894	1895	1894	1895	1894	1895
Magyarországi	716 = 62% <sup>0</sup> / <sub>100</sub>	885 = 63% <sup>0</sup> / <sub>100</sub>	1948 = 68% <sup>0</sup> / <sub>100</sub>	1833 = 68% <sup>0</sup> / <sub>100</sub>	686 = 97% <sup>0</sup> / <sub>100</sub>	615 = 90% <sup>0</sup> / <sub>100</sub>
Ausztiai	128	152	242	296	7	13
Németországi	212 = 38% <sup>0</sup> / <sub>100</sub>	265 = 37% <sup>0</sup> / <sub>100</sub>	526 = 32% <sup>0</sup> / <sub>100</sub>	503 = 32% <sup>0</sup> / <sub>100</sub>	3 = 3% <sup>0</sup> / <sub>100</sub>	8 = 4% <sup>0</sup> / <sub>100</sub>
Többi külföldi	78	66	86	53	8	7
Meg nem nevezett	—	—	611	763	—	643
Összesen	1164	1368	3418	3448	704	643

Érdekes turista-útról veszünk hírt a *Selmeczbányai Hetilap*ból. Három selmeczsbányai akadémiai polgár: Pongrácz Kálmán, Ráth Ferencz és Ujágh Zsolt a husvéti ünnepekre haza utazandó,

márczius hó 27-én keltek útra s daczára a kedvezőtlen időjárásnak, a „Csertovicza“ (Teufelshochzeit, ördöglakodalma volna magyarul) nevű Zólyom- és Liptó-megye között emelkedő havast is megmászva, útjokat szerencsésen tették meg. Bennünket éppen a Csertoviczának megmászása érdekel s ezért közüljük Pongrácz Kálmánnak leírását:

„Még a mult hó szép verőfényes — mondhatni nyári — uapok egyikén megbeszeltük volt, hogy útunkat a husvéti ünnepekre nem vonattal (a mennyiben manapság már mindenki így utazik) hanem gyalog tesszük meg. Hogy útunkat így megteheszük, egy a liptói havasokban fekvő s 1320 méter magas *Csertovicza* nevű hóval borított hegyet át kellett másznunk! Midőn tervünket kollegáinknak előadtuk — azon czélból, hogy még egy-két partnert találjunk — azok szörnnyűlködve igyekeztek lebeszélni tervünkről. Partner több nem akadt s így mi elhatározásunkhoz híven, semmitől meg nem rettenve mult hó 27-én (pénteken) délután jól felszerelve revolverrel s clipclapatoriummal felszálltunk a vonatra, mely minket egészen Zólyom-Brezóig vitt, hova esti 9 óraker érkezünk. Itt a vasgyári tiszturak vendégszerető fogadtatásában részesülve, egy órai pihenés után megkezdtük vígan a gyaloglást! Utunk 2 kilométernyi távolságra az országúton vitt. Ezen távolságon áthaladva balra tértünk. Egy darabig meglehetősen tág völgyben mentünk, elhagyva „Sebeter“ és „Vámos“ nevezetű falvakat, „Jarabó“ községbe értünk, hol 15 percznyi pihenést tartottunk. A rövid pihenő után egy félórát haladva, a *Csertovicza* hegy alján voltunk éjjeli 1/2 óraker. Most kezdődött a mászás az egyelőre csak bokáig érő hóban; körülbelül egy órát haladtunk, midőn az eddig oly szépen mosolygó holdat sűrű fellegek vonták be. Az igazat megvallva, egy piczikét megszeppentünk, de egyet hörpintve a kulacsból, tovább mentünk az iránytű jelzése szerint, melyet a sűrű erdőben rövid időközökben gyufafénynél megnéztünk! Alig haladtunk 3/4 órát, a hó mindig sűrűbben és sűrűbben hullott alá. Körülbelül 700 méternyire lehattunk a hegy csúcsától, midőn lábaink térdig süppedeztek a hóban. Ez azonban nem riasztott vissza útunk folytatásától. Szóltanul haladtunk egymásután 2 lépésnyi távolságban. Egy darabig minden baj nélkül haladtunk tovább a félig

fagyott havon, míg egy nyiltabb fa-mentes helyre értünk. En elől mentem s mit sem sejtve erősen lépdeltem, mire hónom aljáig süppedtem a hó-rétegbe, két kollegám nevetésre fogta a dolgot, de bezzeg mikor látták, hogy mennyire vagyok bent a hóban, segítségemre jöttek s nagy ügygyel-bajjal kihúztak. Ez ismétlődött 14-szer, hol egyikkel, hol másikkal, hol a harmadikkal. Ez persze roppant sok időt vett igénybe, úgy hogy végre nagy nehezen reggel 5 óra 30 perczkor elértük a hely csúcsát. Itt hálát adva az Istennek,

koczeintottunk édes magyar hazánk jólétére s három revolver lövéssel tudtára adtuk a liptói oldalnak megérkezésünket! A leszállás már könnyebben ment, úgy hogy 6 óra 55 perczkor már „Bocza“ liptói faluban voltunk! Egy órai pihenés után folytattuk útunkat s délután 1/21 órakor már *Liptó-Szent-Miklós*on voltunk tönkre tett czipővel s ruhával! Innen a délutáni vonattal hazaérkeztünk Kubachra (Szepesmegye) s hála az Istennek, a legjobb egészségnek örvendünk.“

## Turista-vigalmak.

A Budapesti Osztály márczius 14-én jelmezes házi estélyt rendezett, mely minden tekintetben kiválóan sikerült. Ha voltak kishitűek, kik attól tartottak, hogy egy jelmezestély rendezése koczkázott kezdeményezés, úgy ezeknek aggályai teljesen eloszlottak mindjárt az estély legkezdetén, a mikor lelkes turistahölgyeink csoportokban érkeztek szebbnél-szebb, érdekesebbnél-érdekesebb, vonzóbbnál-vonzóbb jelmezekben. A „Nemzeti szálló“ fehér terme tündéri képet nyújtott, a mikor a vakító fehérségű s aranyozott díszítésű falak között fel s alá hullámozott a Carneval herczognek hódozó jelmezes társaság. Láttunk ott: colombinát, elszászi, görög, magyar, pilsenetzi, tiroli leányokat, bécsi mosóleányt, virágáros és vörös bóbítás leányt, éj királynőt, magyar menyecskeket, milimárit, odaliszkot, román nőt és vadrózsát, kik vigan társalogtak a tiroli fiúkkal, albán vezérrel, csikóssal, clownnal, indiánussal és a különfélebbnél-különfélébb turista-jelmezben megjelent résztvevővel, kik közül különösen egyik előkelő tagtársunk tűnt ki, a ki ischli viseletben jelent meg. Hogy a hangulat a képzelhető legjobb volt, azt külön hangsúlyozni szükségtelen is, hiszen ott, a hol ily egyetértő és rokonszenvező társaság jön össze, az másként nem is lehet, s hogy a multság reggelig tartott az is csak természetes, a mikor oly kitaró tánczosnők és tánczosok gyűlnek össze mint a milyenek épen a turista-társaságot alkotják. A kísérlet teljesen sikerült s az eredményből bátorságot merített a rendezőség arra, hogy a jövő tél folyamán esetleg nagyobb szabású jelmezestélyt rendezzen. Az estély tiszta jövedelme a menedékház-építési alapnak jutván, felülfizetések is történtek, melyeket köszönettel nyugtáztunk. Felülfizettek: dr. Marinovich Imre 50 krt, Paulovits Viktor 50 krt, Szuchy János 2 frtot, Weisz N. 2 frtot.

Az estélyen jelen volt leányok: Ferenczy Aranka (pilsenetzi leány), Ferenczy Kornélia (magyar leány), Jelenik Ada (milimári), Károlyi Irma (görög leány), Krumpschink Gizella (virágáros leány), Lappert Etelka (schwarzwaldi leány), Liedermann Emma (elszászi leány), Schönoa Mariska (colombina), Staub Ilonka (tiroli leány), Téry Etelka (tiroli leány), Veégh Mariska (pierrette) és mások.

Asszonyok: Fent Ottóné (vadrózsa), Linhart Vilmosné (odaliszk), özv. Nagel Ottóné (román nő), Schiffner Jánosné (magyar menyecske), Tínger Béláné (magyar nő) és Würzler Vilmosné (bécsi mosónő). Továbbá: Lappert Antalné, Schönoa Aurélné, Selnierer Gyuláné, Staub Móricazné, Szuchy Jánosné, Téry Ödönné, Veégh Elekne és mások.